

Pegasus Al Cercle

Divendres, 6 de novembre de 1987.

Hora: 10'00 de la nit.

Lloc: Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers.

PEGASUS: Santi Arisa, bateria; Rafael Escoté, baix i programacions; Josep Mas "Kitflus", teclats i Joaquim Suñe "Max", guitarra.

Va ésser el mes de febrer d'enguany, quan s'obria per cinquena vegada, el cicle "Ara Jazz" amb un concert fantàstic i molt delicat, de Niels-Henning Orsted Pedersen al contrabaix, i Philip Catherine a la guitarra, comentat també, dins aquestes pàgines del nostre butlletí, en el número 28, corresponent al mateix mes.

De sobte, la periodicitat mensual de concerts, s'aturà, i és després de nou mesos, que torna amb tota la força i espectacularitat, que el caracteritza.

El promotor de la idea -"La Caixa"- a canviat de plantejament, i ara s'aboquen de ple em una nova concepció; donar un espai molt més obert als molts grups del país, d'aquesta manera es fa una tasca, per mi molt més important, des del punt de vista de l'ajut i del reconeixement, a tota una prole de bons músics, que per ser d'aquí, no són menys músics, ni menys capaços.

Com si d'un embaràs es tractés, han calgut uns mesos d'esforç constant, i de ganes d'oferir jazz a la nostra ciutat, perquè fos el sis de novembre l'escollit a fer pujar dalt de l'escenari uns vells coneguts de l'afecció granollerina, els "Pegasus", que amb tot el seu batibull de fils, aparells electronics i altres ingenis i artificis, ens ofe-rissin un concert molt brillant, com sempre ens tenen acostumants.

Abans de tirar endavant, cal felicitar la Roser i "La Caixa", perquè l'èxit assolit va ésser esclatant; es va produir una cua en direcció al Cercle, que ni la del "Cuponazo". I es que, "Pegasus", porten molta gent allà on toquen, segurament degut a l'atractiu poder de seducció de la seva música, ja que conjuga d'una forma molt intel·ligent i fascinant, "Jazz", "rock", "Funky", i altres herbes, tot plegat ben assaonat, amb les flaires dolces i suaus, de les atmosferes medi-terrànies, i és clar, sense deixar de banda el gran mestratge dels músics amb els seus instruments.

Des del el teclat fantàstic d'en "Kitflus", fins la

guitarra d'en "Max", passant per la serietat del baix electric d'en "Rafa", i la potència de la bateria d'en Santi, tots van ratllar a gran alçada i van estar senzillament genials.

En l'ambient surava subtilment, un regust jazzístic, molt més incrementat que en d'altres ocasions, ja que en les collites pròpies, es deixaven entreveure uns "tempos" més propis de jazz que de rock, inclús ens van obsequiar, amb un tema a duo entre teclat i bateria del més pur estil "Bopper".

Joaquim Suñe, és l'únic que podria haver desen-tonat una mica, potser degut a la naturalesa eminentment rockera de la "Fender Stratocaster", però veritablement no va ésser així, i el millor de tot, és que em va agradar molt més que en d'altres oportunitats; estava molt més lliure, més eteri, en fi molt més potent i pragmàtic.

Temes de "Nuevos Encuentros", "Comunicació", "Searching", "Berlin, Simfonia d'una gran ciutat", van configurar les dues hores de música, francament molt ben aprofitades, que van ser les causants, de l'esclat festiu i fogós del públic reunit, que va acompanyar el ritme amb les mans, identificar amb els músics i va gaudir de forma increïble.

El nou nat, va néixer molt fort i ben consti-tuit; ara esperem amb ferm convenciment que els altres germans que li vinguin al darrera, siguin tan molsuts i tan reforçats com el parió gran.

Sort, salut i feina, amics, i fins la propera.

Jaume Sararols

